

РЕШЕНИЕ

№ 7312

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9551** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция "Инспекция по труда" С. против Решение от 24.08.2021г., постановено по н.а.х. дело № 6317/2021г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 111-ти състав.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на постановеното съдебно решение. Твърди се, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от страна на работодателя нарушение, а именно неизпълнение на дадено задължително предписание в определения за това срок. Искане се отмяна на решението и потвърждаване на отмененото с него наказателно постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, [фирма], в съдебно заседание, чрез адв. Х. излага становище за неоснователност на жалбата.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събрания по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа и правна страна следното.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежната страна и в съответствие с установения срок по чл.211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С наказателно постановление /НП/ № 22 – 007383, на основание чл.415, ал.1 от КТ, Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ С. е наложил на [фирма] с[ЕИК] имуществена санкция в размер на 1500 лева, за това, че дружеството, в качеството му на работодател не е изпълнил задължително предписание под №2, дадено на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ с протокол за проверка от 11.02.2021г., а именно да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на В. В. М. за месец октомври 2020г. със срок на изпълнение 25.02.2021г. – нарушение на чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/.

За да отмени НП, въззивния съд е приел, че санкционираното дружество не е осъществило състава, за което е санкционирано, тъй като е налице неяснота в административното обвинение по отношение на неговото място на извършване.

Решението е правилно като краен резултат по следните съображения.

Съгласно чл.128, т.2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Мястото, начина и сроковете на изплащане на ТВ е регламентирано в чл.270 от КТ. Няма спор, че обемът на дължимото поведение на работодателя съгласно текстовото съдържание на предписанието на контролните органи сочи на задължение за изплащане на трудовото възнаграждение по ведомост или лично на работника, съгласно правилото на чл. 270, ал.3, изр.1 от КТ. Задължението е търсимо по смисъла на чл. 270, ал.1 от КТ , тъй като се изплаща в предприятието,където се извършва работата. В разглеждания случай, това е седалището и адреса на управление на фирмата [фирма], които са известни на работника. В този смисъл не се споделя извода на въззивния съд, че е налице неяснота в административното обвинение по отношение на неговото място на извършване.

По делото обаче липсват доказателства дали е налице изключението по чл. 270, ал. 3, изр. посл. от КТ, а именно дали има писмено искане на работника или служителя възнаграждението му да се преведе на влог в посочена от него банка. Липсват и такива, които да удостоверят обстоятелството, че работникът се я явил в предприятието и там са му отказали извършване на плащане. Налице са обаче приложени доказателства, установяващи прекратяване на трудовото правоотношение с лицето М. и направени опити, в рамките на указания срок, за уреждане на спорните въпроси между търговеца и лицето.

Съдът намира, че в случая действително е налице неизпълнение на основно задължение на работодателя по трудовото законодателство- за изплащане на заплата, което обаче настоящата инстанция намира, че чрез предписанието се е превърнало в търсимо такова. С оглед на това и липсата на доказателства, опровергаващи факта на невяването на работника в предприятието, за уреждане на взаимоотношенията си с дружеството, то правилно районният съд е отменил процесното наказателно постановление.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Процесуалният представител на ответника претендира разноски по представен списък в общ размер на 700 лева. Пред съда са представени доказателства, че разходите в размер на 700 лева за адвокатски хонорар и разноски са реално направени и се дължат на основание чл.63, ал.3 ЗАНН(нова, бр. 94 от 2019г.). Възражението на касатора за прекомерност на претендираните разноски, касационният състав счита за основателно, поради което в полза на [фирма] следва да бъдат определени разноски в размер на 300 лв., предвид обстоятелството, че делото не се отличава с фактическата и правна сложност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24. 08. 2021 г. по НАХД № 6317 / 2021 г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение – 111-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда" С. да заплати на [фирма] съдебни разноски по делото в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.